

hlášený. Pro smluvní ustanovení »vědět musila« jest přednes žalující strany podstatný. Nelze sice souhlasiti s dovolatelkou, že rčení »vědět musila« znamená hrubou nedbalost, neboť znamená jen, že při bedlivé a řádné péči si vědomost zjednati mohla (§ 1297 obč. zák., sr. také § 2 č. 3 a § 3 odpůřčího řádu, § 1409 obč. zák. a rozh. čís. 5732 a 9813 sb. n. s.); ale přes to, odpadne-li nesprávný předpoklad řádné vyhlášky cirkuláře o rozeznávání mezi dodávkovými a nákladními automobily, nelze překotně usuzovati na zaviněnou nevědomost žalující strany, dokud nebyly probrány skutečnosti, jimiž se omlouvá. Teprve podle výsledku jednání o důvodu žalobního nároku bude lze posouditi, zda má býti jednáno i o jeho výši. Dodati jest jen ještě, že dovolatelka není v právu, tvrdíc, že ani nařízení presidia zemské správy politické v Praze ze dne 22. dubna 1920 č. 8298 o vyzkoušení motorových vozidel a zkouškách řídicích nebylo řádně prohlášeno, neboť bylo vyhlášeno pod čís. 310/1920 Sbírky zákonů a nařízení.

Čís. 11262.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Pro žalobu zdržovací a odstraňovací podle § 11 (1) zák. jest nerozhodné, zda jednající věděl nebo vědět musel o způsobilosti záměny.

Schopnost a možnost záměny firmy »Agroferra, akciová společnost«, s firmou »Agrofera, společnost pro nákup a prodej strojů a hospodářských potřeb, společnost s r. o.«.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1462/30.)

Žalující firma Agroferra, akciová společnost v Kunčicích nad Ostravicí, domáhala se na žalované firmě Agrofera, společnost pro nákup a prodej strojů a hospodářských potřeb, společnost s r. o. v Lounech, by bylo uznáno právem, že se žalovaná dopustila nekalé soutěže tím, že užívá ve své firmě slova »Agrofera«, a že jest povinna tohoto užívání se zdržeti a změnit svou firmu takovým způsobem, by byla zabezpečena rozeznatelnost její firmy od firmy žalující a svou firmu »Agrofera«, spol. s r. o. dáti vymazati z obchodního rejstříku. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Marné jsou vývody žalované, jimiž se snaží dolíčiti, že tu není schopnosti záměny. V té příčině žalovaná předem poukazuje k tomu, že dosud nedostala dopis adresovaný žalující straně, to tím spíše, ana se činnost žalované omezuje jen na lounský kraj. Žalující straně podařilo se prokázati schopnost záměny v rozsudku prvé stolice správně zhodnoceným případem rolníka B-a a dále poukazem k tomu, že sama dostává dopisy i na jiné podobně znějící firmy. Schopnost záměny však i bez přímého důkazu by nemohla býti popírána, uváží-li se, že jest již v lidské přirozenosti a povaze, delší, zvláště z několika slov kombinované názvy a tituly si zkracovati vybíráním si a užíváním jednoho nebo nanejvýše dvou slov z celého jich pořadí užívaného v oficiálním názvu. Stačí k tomu poukázati, že moderní, zvláště i hospodářský život neváhá na př. ze za-

čátečních písmen několikaslovného názvu vytvořiti třeba i logicky n-smyslné a mluvnicky nemožné, ba nevkusné nové slovo, jen by se vyhnul používání celého avšak několikaslovného a proto mluvě nepohodlného oficielního názvu. Proto tím jest uvěřitelnější, jako jest tomu v souzeném sporu, že se každý zájemník stará, by si pamatoval tak logické a nezkomolené slovo jako jest »Agroferra«. Různé psaní, zda s jedním či se dvěma »r«, na věci nic nemění a k rozlišovatelnosti nepřispívá, protože mnoho a mnoho lidí nemá klasického vzdělání, a kromě toho jest jednou ze stěžejních zásad mluvnického purismu v řeči ať české, ať německé, psáti pokud možno jak se slyší. Tím vším však jest více než dostatečně prokázáno, že je tu schopnost záměny. Ale je tu i možnost záměny dána a prokázána vůbec. Žalovaná marně poukazuje k tomu, že se její činnost obmezuje na lounský kraj, kdežto žalobkyně má sídlo v jiné zemi státu. Přehlíží však, že podle stanov má i žalobkyně možnost rozvíjeti obchodní činnost v celém státním území, což i činí, i žalovaná sama má podle čl. III. své společenské smlouvy možnost a oprávnění zřizovati mimo své sídlo společnosti i na jiných místech v tuzemsku odbočky. Poukaz k tomu, že se v praktickém životě obchodním vždy jedná s určitou obezřetností a s náležitou opatrností, není s to vyvrátiti obavy před možností záměny obou firem, aniž poukaz k tomu, že žalující jest a ve svém názvu má označení jako akciová společnost v Kunčicích n./Ostravicí u Mor. Ostravy, žalovaná pak že jest a má ve svém názvu bližší označení »společnost pro nákup a prodej strojů a hospodářských potřeb, společnost s ručením obmezeným v Lounech«, neboť — jak již shora řečeno — o celý a zvláště tak dlouhý název se nikdo nestará a ho neužívá. Ani poukaz k tomu, že snad může nastati případ, kdy dva obchodníci stejných rodových a křestných (matrikových) jmen, třebaže v zásadě různého oboru věci prodávající mohou náhodou některé věci stejného druhu prodávati, nemůže žalovanou ospravedlniti; jeť živnostenským řádem užívání skutečného (vlastního) jména přikázáno, kdežto tu jde o volené jméno obchodní. Zakazovati obchodníku používání vlastního jména bylo by v prvním případě nedovolenou a nezákonnou vexací. Že obě strany jsou soutěžiteli, dovodil již prvý soud úplně správně, poukávav k tomu, že dle výpisu z obchodního rejstříku ohledně žalující strany jde na jevo, že předmětem podniku žalující jest výroba, prodej a export orného a hospodářského nářadí a náčiní a strojů všeho druhu, kdežto žalovaná strana sama doznává, že se zabývá obchodem s hospodářskými stroji, jež sice nevyrábí, ale má komisionelně na prodej. Svědky prvý soud bezvadně zjistil, že i žalobkyně hospodářské stroje prodává a v takovémto prodeji obě strany se setkávající jsou soutěžiteli ve smyslu § 46 zák. o nek. soutěži. Aby se činnost v § 46 předpokládaná ve všem všudy vztahovala na veškerou činnost obchodní obou soutěžitelů, zákon nežádá. Vývody, že k založení skutkové povahy podle § 11 cit. zák. jest zapotřebí prostředků nečestných, přičicích se dobrým mravům, obchodní morálce, cti a slušnosti, nejsou v této své celé obsáhlosti na místě. V zásadě zákon o nekalé soutěži vyhranil v §§ 2 až 14 celkem sedm typických případů, kdežto § 1 uvádí t. zv. generální doložku, v níž slovy »rozpor s dobrými mravy soutěže« zahrnuje jednání přičící se dobrým mravům, obchodní morálce, cti a slušnosti obchodní; ke skutkové povaze podle dalších paragrafů, tedy i § 11

stačí možnost podřadění pod uvedené tam znaky. Je-li tedy, jako v souzeném případě, prokázáno použití jména po delší dobu již žalobkyní užívaného po právu (zápis do obchod. rejstříku od r. 1922, skutečné nerušené užívání), je-li prokázáno užívání ve styku zákaznickém (prodeje hospodářských strojů a náradí), dále možnost záměny a poměr soutěžitelský, správně posoudil věc soud první instance, vyhověv žalobě.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelka opakuje v dovolání jen vývody odvolání, jež odvolací soud již vyvrátil, a stačí ji proto odkázati k odůvodnění napadeného rozsudku. Třeba jen podotknouti, že zákon o nekalé soutěži v § 11, o který tu jde, nevyžaduje zlý úmysl aniž úmysl nekalé soutěže, a jest také nerozhodné, zdali jednající věděl anebo věděti musil o způsobilosti záměny. Tato okolnost jest jen předpokladem pro žalobu o náhradu škody (§ 11 odst. (4) zákona o nekalé soutěži), nikoliv však pro žalobu zdržovací a odstraňovací.

Čís. 11263.

Dávka z majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

Při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost jest peníze vypadající na dávku z majetku prozatím uložiti do soudní úschovy, dokud nejsou nejvyšším správním soudem vyřízeny stížnosti proti tomu, že byla dávka uložena určitým osobám.

Věřiteli z kupní dobírky jest zakázáno ji vymáhati, dokud nebyla dávka buď zaplacená nebo zajištěna, třebaže byl bezelstným a opíral se o důvěru v pozemkovou knihu.

Dávka z majetku vážne nejen na hypotekární pohledávce nedoplatku kupní ceny, nýbrž i na pohledávce osobní.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, Rv I 1559/30).

Kupní smlouvou ze dne 17. března 1920 prodal stavitel Vilém P. obci T. nemovitosti ve vložkách 12, 530 a 719 pozemkové knihy pro obec T. Nedoplatek tržové ceny 500.000 Kč byl pro Viléma P-a vložen na tyto nemovitosti do pozemkové knihy a na nedoplatku tomto vázlo podle § 62 odst. (5) zák. o dávce z majetku ze dne 8. dubna 1920 čís. 309 sb. z. a n. přednosní zákonné zástavní právo pro dávku z majetku, kterou měl Vilém P. zaplatiti ve výši původní 181.441 Kč, nyní ve výši 166.120 Kč, poněvadž nemovitosti ty byly prodány mezi dnem 1. března 1919 a dnem 8. května 1920, kdy začal zákon o dávce z majetku účinkovati. Tuto pohledávku z kupní dobírky 500.000 Kč postoupil Vilém P. polovicí Heřmanu R-ovi a polovicí žalobci Františku H-ovi, takže každý měl na nemovitostech vloženo 250.000 Kč s přísl. Pohledávka R-ova měla však postoupeno knihovní pořadí před pohledávkou žalobce Františka H-a. Nálezem berní správy v T. ze dne 20. května 1927 o povinném ručení (platební výzvou) bylo vysloveno, že obě pohledávky, R-ova i H-ova, ručí za poměrnou část dávky z majetku předepsané Vilému P-ovi, a bylo hypotekární dlužnici Marii Sch-ové (která byla v konkursu) zakázáno